

DEMÉNY PÉTER

Az oroszlán dalai

1.

Már csak a napnyugták érdekelnek,
a napokat végigélem,
fekszem a bozót árnyékában,
amit a nőstények hoznak, megeszem,
s ha egy ifjú bojt felém csóválkodik,
egyetlen harapással kettétöröm a hátgerincét.
Csak a napnyugták érdekelnek,
s aztán az éjszaka,
ez a csöndes, alaktalan,
iszonyú kafferbivaly.

2.

Emlékszem, már olyan öreg volt,
vagy inkább olyan gyenge, rossz volt ránézni is,
már rátelepedtek a legyek,
az égbolt tele volt halállal,
már híres sörénye sem volt a régi,
a fiai tisztos távolból várták, hogy végre megdögöljön
(olyan jól nevelt a remény időnként),
ő csak rám nézett, utoljára még felemelte
egykor csodálva rettegett sörényét:

„Én nem kaptalak el, de te
ne kegyelmezz senkinek, soha,
ne áltasd őket, ne kecsgetesd
semmivel, ami nem te vagy,
csak azt hiszed, hogy egyszer majd lehetsz.

Fogad legyen, karmod, súlya a mancsodnak,
sörényednek rettentő szépsége ne hazudjon
a szépség természete felől.
Most eredj.”

És én, mintha tényleg könnyörtelen lennék,
elléptetem, és lelkükben vicsorgó,
gyáva fiai mellé telepedtem.

